Prípad, ktorý sa ako mor prehnal krajinou...
Prípad, ktorý za sebou zanechal hroby mladých ľudí...
Prípad, ktorý sa nikdy nemal stať...

PRÍPAD AGONISTA

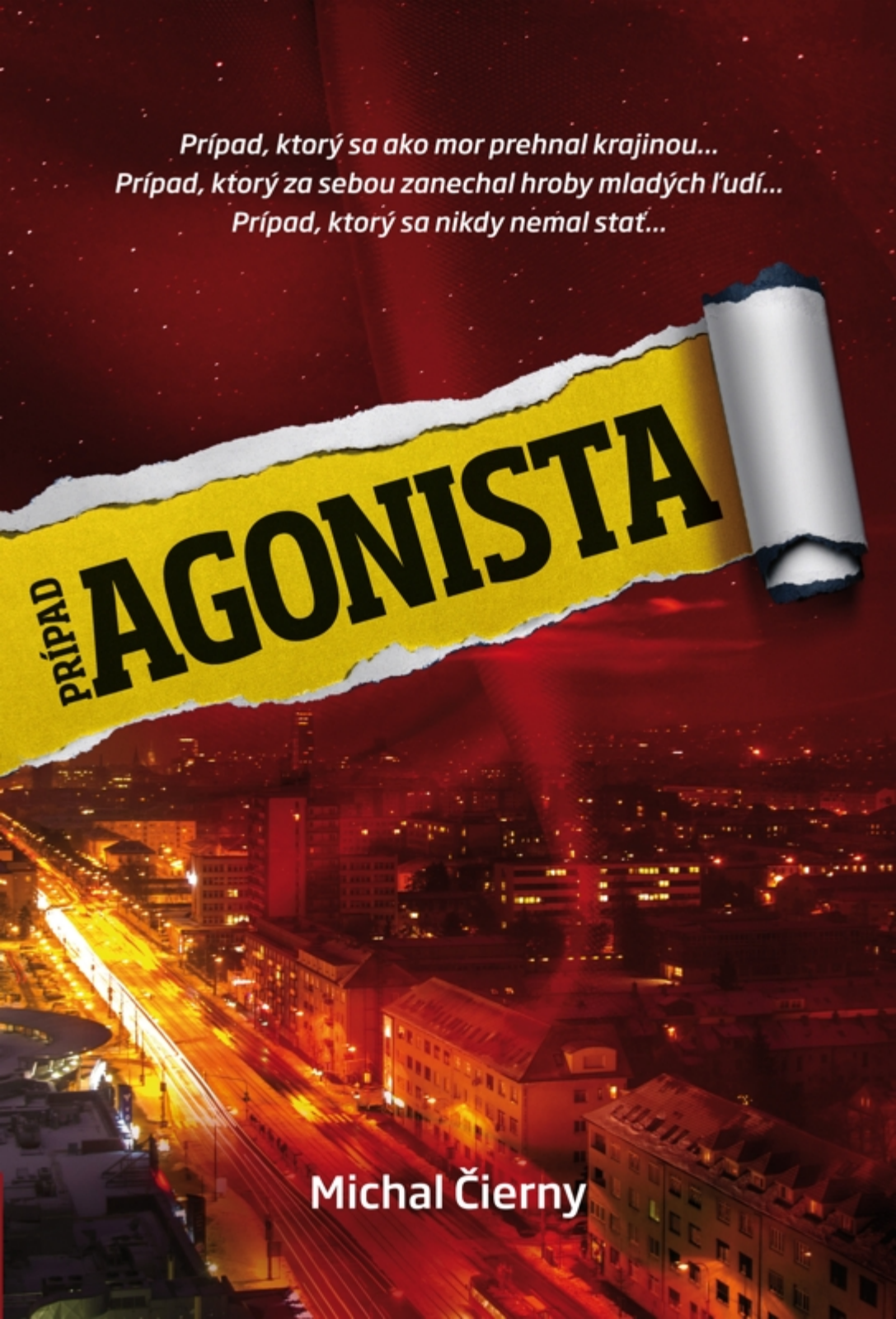

Michal Čierny

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

Michal Čierny

PRÍPAD AGONISTA

TATRAN

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2014
ako 5016. publikácia a 11. zväzok edície Mimo zákona.
Prvé vydanie
Prebal a väzbu navrhol VRANART, Peter Hrevuš.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazyková redaktorka Eva Mládeková
Korektorka Katarína Széherová
Technický redaktor Jaroslav Zdražil
Sadzba RS-servis
Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Michal Čierny 2014
Cover design © VRANART, Peter Hrevuš 2014
© Vydavateľstvo TATRAN 2014

ISBN 978-80-222-0704-1

„Ty hajzel posratý! Tentoraz od teba vážne odchádzam!“

„Choď si, kam chceš, ty suka!“

Mladá hnedovláska sa zhlboka nadýchla, vyzeralo to, že sa upokojí. Vtom však zobrala do ruky fialový kvetináč.

„Vieš, čo ťa môžem, Martin?“ zahnala sa vzápätí. „Môžem ťa zvysoka, ty…“ Z celej sily hodila kvetináč aj s obsahom schúlenému mladíkovi na hlavu. Ten inštinktívne zodvihol ruku a zmenil smer letiaceho predmetu. Potom sa oprel o zranenú ruku a vstal zo zeme.

„Janka, prosím ťa, prestaň…“

V jej očiach sa objavila nenávisť. Martin sa do nich uprene zahľadel a očakával pochopenie a odpustenie. Nestalo sa.

Jana napriahla ruku. „Ty si ma zradil, ty hovädo. Nasral si ma!“

Martin si kľakol a sklopil zrak. „Ešte raz ťa prosím, odpusť mi.“ Zodvihol hlavu a milo sa usmial.

Jana využila príležitosť a mladíkovi z celej sily vylepila. „Nič iné si ani nezaslúžiš!“ Zvrtla sa a chcela rýchlo odísť.

Martin sa rozbehol, aby zastavil svoju životnú lásku. „Počkaj, moja, všetko ti vysvetlím.“

Jana zazrela na priateľa. Martin pocítil, že ešte má nádej. Pokúsil sa jej pohladkať ruku, no odtiahla sa.

„Daj mi šancu, vysvetlím ti to.“

Jana sa zatvárila najotrávenejšie, ako vedela. „Máš minútu,

ani o sekundu viac.“ Pohľadom na hodinky akoby chcela umocniť svoje rozhodnutie.

Martin Blížik sa potešil a v rýchlosti si zhrnul myšlienky, aby čo najlepšie a najvýstižnejšie vyjadril svoje pocity. Zhlboka si vydýchol. Začal sa cítiť ako v trápnom ľúbostnom filme.

„Myslel som, že ma podvádzaš, ja…“

Jana Slížová sa kyslo zatvárila. „To si začal zle, chlapec.“

Martin zodvihol ruku. „Nechaj ma dohovoriť, prosím ťa!“ Sadol si do kresla a zapálil si. „Mal som proste strach, dva dni som ani len netušil, kde si.“

„Nie som tvoj majetok, už si to, doboha, uvedom!“ Jana si tiež zapálila.

„Ja viem, ale skús sa na to pozrieť z môjho pohľadu. Chodíme spolu, a ty si len tak odídeš. Nič mi nepovieš a ja ani neviem, kde si.“

„Tak toto tu už bolo, môj milý. Koniec, stačilo, odchádzam.“ Jana chytila kľučku a stisla ju.

„Nechcel som ho tak rozbiť. Ale pýtal si to!“ zakričal Martin a kopol do najbližšej stoličky. „Buzerant!“ Zaťal päste a jeho šľachovité telo sa naplo. „Posratý feťák, jasne som mu hovoril, aby ťa nechal na pokoji!“

„Láskavo sa do mňa neser! A už ma konečne prestaň otravovať!“ zajačala znovu Jana.

„Kurva, nehuč tu!“ Blížik schmatol priateľku za obe ruky. Pokúsila sa mu vymaniť zo zovretia, ale nepodarilo sa jej to.

„Dokedy ešte budeš brať to zasraté svinstvo? Koľkokrát som ti hovoril, že…“

„Že čo, ty hajzel?“ Jana sa mu pokúšala vytrhnúť. „Nijaký zasratý díler mi tu nebude moralizovať. Zaujímavé, že prachy z tých špinavých drog ti nevadia.“

„Počúvaš sa vôbec?“ Blížik zovrel svoju obeť ešte pevnejšie. „Je to biznis. Serem na to, čo sa komu stane. Ale tu ide o teba, preháňaš to, a na tebe mi záleží. Je to také ťažké pochopiť?“ Martin Blížik hodil ľútostivý pohľad na dievčinu a uvoľnil zovretie. Spotenými rukami si prešiel po krátkych čiernych vlasoch. Pripomínal sparťanského bojovníka po ťažkom prehratom boji.

„Je koniec, Martin.“ Jana pohladkala mladého dílera po tvári a pokojne odišla.

„Ostaň, zlatko, prosím ťa.“ Blížikova prosba sa v račianskom byte rozpadla ako domček z karát. Martin podišiel k oknu a mokrými očami sledoval odchádzajúcu narkomanku. Bol zronený, na dne. Túto situáciu zažil miliónkrát, a vždy ho dokázala dostať na kolená.

Z úprimnej sebaľútosti ho vyrušil zvonček pri dverách. Martin spomaleným krokom išiel privítať objednaného klienta.

Keď mladý narkoman zazrel svojho dodávateľa, potešil sa. „Ty kokos, vidím na tebe, že popiči…“

„Hrabe ti, Bruno? Poď ďalej.“ Blížik ukázal na priestrannú modernú obývaciu izbu.

„Čoby mi hrabalo. Mal som haluze, ty kokos, ne…“

„Jaké ty si mal zas haluze?“

„Ty kokos, najväčšie. Však už som nemal lóve, ty kokos, ne… a to už nehovorím, ako dlho som si nešľahol. Totál motanica.“ Narkoman si sadol na sedačku, aby vzápätí vyskočil. „No, moja babka má raka, to vieš, a tak…“

Blížik sa zamračil. „Aká babka, aký rak? Ty si, kamoško, už dobre v riti.“

„Však má rakovinu, už som ti to vravel a…“

Blížik sa zatváril znudene. „Pozri, Bruno, teraz vážne nemám náladu počúvať tvoje príbehy.“

„Ale toto musím dokončiť, uvidíš, aká je to haluz.“ Bruno sa zhlboka nadýchol. „Tak tá babka bere morfín v tabletách. Chudera, za chvíľku to bude mať za sebou, ale to je jedno. Ja som jej zobral tie lieky a zapil som to domácim.“

„Tak si sa naklepal, a čo?“ Blížik hlasno zívol.

„Počkaj, počkaj, musím ti to dopovedať.“ Bruno sa zatváril dôležito. „Tak zapil som tie oblbováky, ako sa patrí, a potom som si išiel ľahnúť. Zatočila sa mi hlava a zaspal som. Teda aspoň som si to myslel.“ Bruno sa na chvíľku odmlčal, evidentne chcel vystupňovať svoj neskutočný príbeh.

„Bože, môžeš sa už vykoktať?“ Blížik si od nudy začal okusovať nechty.

„Vtom vpadli ku mne do bytu kukláči!“ vykríkol Bruno, až Martina myklo.

„Netrep, to myslíš vážne?“ Blížika predsa len začal Brunov monológ zaujímať.

„Vážne, ty kokos, však netrepem, ne… a potom sa rozbehli rovno ku…“

„… k tebe a jednu ti natiahli, že kde máš matroš?“ predbehol feťáka Blížik.

„Ty kokos, ne… však ma nechaj dopovedať. Kukal som jak taký chuj, oni sa rozbehli k mojej babke. Tá sa na nich pozrela a dostala šok, ne…“

Blížik sa zatváril prekvapene. „Čo im hrabalo?“

„No tak si vieš predstaviť, že som kukal jak debil.“ Bruno vystrúhal prekvapený pohľad. „Jeden z tých kukláčov chytil do ruky obušok a začal ju marovať.“

Blížika od rozhorčenia vystrelo. „To nemyslíš vážne?“

„No to myslím… kukal som jak obarený. Nevedel som, čo mám robiť, tak som začal kričať o pomoc, ty hovado, ne…“

„Nebál si sa, že dojdú rozbiť aj teba?“

„Bál, ani nevieš ako… Po chvílke prišiel za mnou jeden zakuklenec a dobre mi natiahol.“ Bruno sa zamyslel. „Potom som zistil, že ma prefackal vlastný brat, aby som sa prebral z tej haluze.“ Bruno sa začal smiať.

„Chceš mi povedať, že doteraz som počúval bludy prehaluzeného feťáka?“ Blížik začal červenieť v tvári.

„No, ale bola to pecka, ty kokos. Také stavy z klepačky som ešte nemal. Normálne to bolo všetko ako reál, ty kokos. Hučal som jak panna pri pôrode.“

„Ty vážne nie si normálny, ale už dávno som pochopil, že väčšia časť mojich zákazníkov je na tom rovnako.“ Martin Blížik mávol rukou.

„Tak prestaň robiť s fetom a choď makať do banky. Nevím, čo

sa furt sťažuješ. Inak, počul si tú historku, ako ma naháňala kriminálka?“

Blížik zvraštil obočie. „Ne, a ani nechcem. Povedz mi, za koľko potrebuješ?“

„No len sa nepototo… daj mi za desať.“

Narkoman si zobral štvrť gramu a pobral sa na chutný obed.

Martin Blížik si ľahol do postele. Nemal náladu na nič a na nikoho. V hlave mu stále vírili myšlienky na Janku. Bola to jeho životná láska, jediná si mohla voči nemu dovoliť všetko. Z bolestného zamyslenia ho znovu vyrušil hlasný zvonček.

„Kto zas, do riti…“ zakričal Blížik k vchodovým dverám.

Jeden z dvojice nedočkavcov zopakoval pokus o privolanie obchodného dodávateľa.

„Boha, tu už asi nikdy nebude kľud!“ Blížik vstal a neochotne sa pobral privítať ďalšiu návštevu.

Na chodbe pred bytom stáli čoraz nervóznejší zákazníci. Vtom sa otvorili dvere vedľajšieho bytu. Suseda Martina Blížika sa práve chystala vyniesť smeti. Mladší z dvojice prejavil džentlmenské sklony a navrhol jej pomoc.

Suseda ho razantne odmietla. To ho mierne rozrušilo, prehrabol si husté čierne vlasy a usmial sa.

„Dobre, teta, ako chcete… a čo keby som vám trochu povymetal pavučiny?“

Druhému feťákovi to pripadalo náramne vtipné. Začal sa nekontrolovane smiať a prasacia hlava sa mu pritom komicky natriasala.

„Hrabe vám? Okamžite padajte dovnútra!“ zreval Blížik na svojich klientov a ukázal im smer najbližšej cesty.

Suseda sa naňho vyčítavo pozrela.

„Maťko, toto je už na mňa priveľa. Nemôžeš s tým, preboha, skončiť?“ Suseda nepočkala na odpoveď a odišla.

„Je celkom dobrá. Dávaš ju dole?“ ozval sa feťák s prasacou hlavou.

„Boha, to sa vážne neviete ovládať? Vy hovadá, ja tu s týmito luďmi žijem…“

„Čo sa rozdrapuješ, môžeš mať tak na saláme.“

Blížik nemal chuť pokračovať v téme. „Za koľko chcete?“

„Maťo, čo hneď riešiš biznis, radšej povedz, čo máš nové?“ ozval sa čiernovlasý zákazník.

Blížik sa kyslo zatváril. „Nemám náladu, tak za koľko?“

Prasacia hlava sa zamračila. „Pozrime ho, aký je nasratý, čo mu preletelo hlavičkou?“

„Presne, už si neváži ani svoju klientelu, chlapec nás asi posúva ku konkurencii,“ dodal jeho feťácky kamarát.

Martin Blížik nahodil nepríčetný pohľad.

„Dobre, už sa toľko neser. Potrebujeme päť géčok, za koľko by sa dalo?“

Blížik sa zamyslel a po porade s kalkulačkou dospel k presnej sume.

„Stošesťdesiat.“

„Dobrá cena,“ ohodnotila prasacia hlava. „Keď sa tak na teba pozerám, radšej mi to hneď naváž a padáme.“

Martin Blížik si natiahol chirurgické rukavice a vychválil kvalitu tovaru. Zabudol však spomenúť, že herák tentoraz nesekol tabletami. Zistil totiž, že hnedá krieda je predsa len o niečo lacnejšia ako Alnagon alebo Atalargin. Predstava, že jeho zákazník si pichá do žily okrem afganského utlmováku aj uhličitan vápenatý, ho vôbec netrápila. Nikoho predsa nenúti brať to svinstvo. Každý si príde kúpiť jeho tovar dobrovoľne. Martin sa odjakživa považoval za obchodníka. Bol súčasťou jednoduchého princípu trhovej ekonomiky. Pokiaľ bude dopyt, bude aj ponuka. On je len nástrojom systému. Systému, ktorý pochopil a snažil sa z neho vytĺcť, čo sa dá.

Už ako malý chlapec vedel, že kto má peniaze, má všetko. Tomuto krédu prispôsobil celý svoj život. Neskôr zistil, že legálnym spôsobom to asi veľmi nepôjde. Vidina ľahko zarobených peňazí z predaja drog bola lákavá a neodolateľná. Pár albánskych priateľov mu pomohlo rozbehnúť spoločnosť. Stačilo

predávať tovar a platiť tejto uzavretej komunite za ochranu. Navyše, oproti svojim dílerským kolegom má jednu veľkú výhodu. Nefetoval. A to bola vlastnosť na nezaplatenie. Nepreflákal všetky peniaze na drogy a automaty. Pre ľudí z bývalej Juhoslávie bol ideálnym partnerom.

Martin Blížik vytiahol zo šedej kuchynskej linky malinkú digitálnu váhu. Z elektrickej trúby vybral väčší sáčok s hnedým práškom. Odsypal z neho požadované množstvo a podal ho dvom nedočkavcom.

Prevzal od nich peniaze, to ho trochu upokojilo. „Sorry, chlapi, mám za sebou blbý deň. Dneska mi neni moc do reči."

Prasacia hlava sa zatvárila chápavo. „Poznám tie stavy, ale ser na všetko, bude lepšie."

Martin Blížik prikývol.

„Počuj, mal by som na teba jednu prosbu," ozval sa čiernovlasý narkoman.

„Davaj, čo potrebuješ?"

„Mohli by sme si to šľahnúť tu?"

Blížik sa zamračil. „V žiadnom prípade, s takými chujovinami na mňa nechoď."

Mladý narkoman sa zatváril prosebne. „Prosím ťa, nechceme to zadarmo."

Argument *nechceme to zadarmo* u Martina Blížika vždy zabral.

„Máte tu všetko, čo potrebujete?" spýtal sa Blížik, keď si prevzal ďalšiu päťeurovku.

„Jasné, kámo, podaj mi len lyžičku," odpovedala prasacia hlava, kým si vyťahovala z kapsáčového vrecka náčinie.

„Chalani, vy ste hovadá…" znechutene sa zatváril Blížik a z vrchnej skrinky vytiahol nové striekačky a ihly. „Boha, ako môžete fičať na použitých veciach?"

„Mám v riti kámo, chápeš!" ozval sa čiernovlasý narkoman. „Mám na háku celý život, môžem ho vieš čo…" Nakoniec však očami poďakoval za bezplatnú pomoc.

Prasacia hlava sa prekvapene pozrela na Blížika. „Ako to, že tu máš ihly? Pokiaľ viem, si čistý."

„Ja hej, ale Jana tomu už pekne podľahla. Mám pocit, že je na tom podobne ako vy dvaja.“

Mladší narkoman sa zamračil, čím docielil nenávistný pohľad. „Hej, len sa nevyvyšuj, že nefetuješ. Som rovnaký macher ako každý iný,“ dopovedal a buchol päsťou do stola, nie silno, len tak, aby spravil za svojou úvahou správnu bodku.

„To je zaujímavé, pred chvíľkou si trepal, ako ťa už nebaví život, a teraz si veľký frajer,“ ironicky podotkol Blížik a znudene sa posadil.

„Počkaj, počkaj, čo tu pletieš dve odlišné veci. Tento posratý život mám akurát tak u prdele. Ale to neznamená, že za to môže háčko. Herák je úplne dopohody. Uznaj sám, je na mne videť, že som závislý?“

Blížik zostal ticho, Prasacia hlava sa začala uchechtávať.

Mladý narkoman sa zháčil. „Vy dvaja ste drbovia. Však vím, že som v pohode.“

Prasák sa začal ešte viac smiať. „Kámo, ty si nebol v pohode, ani keď si sa narodil. Počul som, že matka ti umývala dudel v toluéne, aby si držal hubu.“

„Ty si moju matku neber do huby!“ Feťák sa zahnal rukou na kamaráta, ktorý bol práve vo fáze nahrievania ópiového produktu.

„Hrabe ti? Chceš, aby som to rozlial?“ zreval Prasací ksicht.

„Dáva vám? Celé mi to tu zaserete,“ takmer dvakrát tak hlasno zakričal Blížik.

„Tak ma neserte, jasné?“ Narkoman po celý čas držal ruku zovretú v päsť.

„Nerozdrapuj sa tu, a ty si už s tým pohni.“ Martin sa vyčítavo pozrel na obidvoch obchodných partnerov.

Prasák sa odrazu usmial od ucha k uchu. Vyzeral ako vysmiate slniečko.

„Hotovo.“ Jednu natiahnutú striekačku podal kamarátovi. Tomu zažiarili oči a pery zaliali tečúce sliny.

„Dvojnásobok?“ spýtal sa, keď si rukou utrel ústa.

„Je čas, kámo, štvrťka je už pre teba málo. Neboj sa, ja na pol

géčku fičím dosť dlho. Keď sa tak nad tým zamýšlam, mám chuť si dať aj vácej.“ Prasák sa tváril prísne a dôležito.

„Ty si blázon,“ zhodnotil svojho sprievodcu mladší narkoman. Do celého drogového kolotoča spadol vďaka nemu. Prasák fičal na tom svinstve už dosť dlho, on sa donedávna venoval len marihuanovým radovánkam. Pomerne dlhý čas sa mu darilo odolávať ponukám na tvrdé drogy, ale nakoniec to prišlo. Heroín ho vtiahol do svojho čierneho sveta. Postupne mu odhaľoval všetky tajomstvá a odovzdával prekrásne pocity. Také pocity chce zažívať čoraz častejšie. Nie je narkoman. Párkrát si pofajčil háčkovú cigaretu, to je všetko. Pojem párkrát sa zmenil na každú chvíľu, až prišiel do štádia, keď sa mu to zdalo slabé. Prasák mu povedal, aby si pichol, že je to šupa. Mladík to nedokázal. Zdalo sa mu nemožné, aby si sám vpichol ihlu. Prasák bol však ten najlepší kamoš, nahmatal mu žilu a vpustil tam dávku chémie kombinovanú s prírodným produktom.

„Je to lepšie ako sex!“ zazneli mladíkove prvé slová a telo vzápätí pohltilo neopísateľné vzrušenie. Srdce spomalilo, všetko bolo akési krásne, príjemné a jednoduché. Nikdy nezažil taký dobrý pocit. Neopísateľný. Gandža a cigaretový herák boli oproti tomu slabý odvar.

„Tie svine, čo to ešte neskúsili, ani nevedia, o čo prichádzajú, ďakujem.“ Prasáka nadchlo, že kamarát vie oceniť jeho dobrosrdečnosť. Zároveň ho tešilo, že v tom nezostal sám.

Začiatky na háčku boli nádherné a zo všetkého najkrajší bol prvý moment.

„Je to polhodinový orgazmus, niečo neskutočné. Ako z iného sveta, stav absolútnej blaženosti.“ Takto opisoval každému svoje pocity. Nechápal, ako mu môžu neveriť.

„Slepá závisť, vy hovadá, ste mäkkí, aby ste prijali realitu,“ zhodnotil narkoman nevôľu svojich najbližších. Neskôr s Prasákom usúdili, že najlepšie bude vybudovať si vlastný svet. Svet, kde sa nebudú stretávať s úzkoprsými slaboduchými úbožiakmi, čo nerobia nič iné, len moralizujú.

Mladý narkoman pozoroval, ako Prasák postupne zvyšuje

dávky a začína sa trochu meniť. Nijako výrazne, len býval akýsi podráždenejší a agresívnejší. Raz bol svedkom, ako prefackal na ulici staršiu babku.

„Bol to preoblečený fízel," znelo Prasákovo vysvetlenie na otázku, prečo to spravil. Mladík sa rozplakal, ale vzápätí sa v zlomku sekundy dusil od smiechu. Cítil, že niečo nie je v poriadku, akoby sa aj v ňom začalo niečo meniť.

Čas začal náhle plynúť rýchlejšie a mládenec potreboval opiátový zázrak čím ďalej, tým častejšie. Peniaze preňho hrali čoraz významnejšiu rolu. Bez nich nebol matroš. A to bol neriešiteľný problém, lebo bez neho život nemal význam.

„Spravíme banku, kámo?" položartom sa ho spýtal Prasák pri jednej háčkovej kríze.

„Ne, poďme predávať," vyhrkol mladík a pousmial sa svojej záchrannej myšlienke.

Prasák súhlasil. Drobné krádeže a vlámačky do chatiek ho už prestali baviť. Navyše to nič nevynášalo a chlpatých mali stále v pätách.

Dvojica si zabezpečila vstupný kapitál a zobrala od Blížika väčšie množstvo hnedého. Väčšinou im ho dával po osem. Na ulici sa predávalo štvrť gramu za desať. Zisk približne šestnásť eur na dvoch gramoch im zabezpečil stály prísun háčka na každý deň. Nezbohatli, nezískali si na ulici rešpekt, ale vychutnávali si pokojný feťácky raj.

„Počuj, díler," oslovil jedného dňa Prasák kamaráta.

„Áno, díler?"

„Prečo si všetci myslia, že keď predávaš, tak máš neskutočne vela lóve?"

„A kto si to, doriti, myslí?"

Prasák ukázal na telku. „Však tam furt dávajú, že díleri majú mordu euráčov."

Mladík sa zamračil. „A ty máš fleša, alebo čo? Čo sa ty porovnávaš s tými veľkými rybami, čo tam dávajú. Však my sme ulica, ne?"

„Ja vím, ale čo keby sme to rozbehli vo velkom?"

„Ser na to, čo ti chýba? Veď my sme úplne v pohodičke. Máme všecko, čo chceme."

Prasák sa nad tým zamyslel. Zistil, že jeho firemný partner má pravdu. Každý by mal pochopiť, kam patrí.

Teraz sa mladík nachádzal v Blížikovom byte a v ruke držal natiahnutú pumpu. Pociťoval mierny strach a zároveň neskrotnú túžbu. Prvý raz mal pred sebou polgramovú výzvu. Pozrel sa na svoje ruky, ktoré pripomínali sitko. Časy, keď sa bál pichnúť si drogu, už dávno pominuli. Pousmial sa nad tým, že mu vôbec napadlo vraziť si to do žily na rukách. Vyzul sa. Priestor medzi prstami ho v poslednej dobe nesklamal.

„Čo robíš, ty hovado? Vieš, koľko tu teraz budem vetrať?" ozval sa Blížik a rýchlo utekal pootvárať všetky okná. Na chvíľku oľutoval rozhodnutie premeniť byt na feťácky brloh. Ale päť eur je predsa len päť eur.

Mladík nevnímal Blížikovo hundranie, jeho telo dostalo jasný signál, že o chvíľku bude lepšie.

Prasák so svojou dávkou ešte čakal. Pozeral sa, ako sa kamarát blažene usmieva. Mladíkove očné zreničky sa razom scvrkli do veľkosti malých špendlíkových guličiek. Hrudník sa mu dvíhal čoraz pomalšie. Z tela bolo cítiť čosi ako úľavu, prechod do iného stavu. Do stavu, ktorý Blížik nikdy nepochopí.

„Pozri na neho, nie je to nádhera?" nadchýnal sa Prasák, kým hľadal na svojom tele správne miesto.

Blížik sa zatváril neprítomne. „Nechápem vás, chlapci, ale to nie je môj problém," skonštatoval a radšej si išiel umyť ruky. Vzápätí ho myklo a pozrel sa na Prasáka. „Dúfam, že ty sa tu už vyzúvať nemieniš? Lebo…"

Prasák sa na chvíľku prestal prehľadávať. „Vieš, čo je tvoj problém?"

„Ne, ale ty mi to určite chceš povedať."

„Uvoľni sa, kámo, pozri na mladého."

„Naser si… od teba rady nepotrebujem. Šlahni si to a padajte."

Mladíkova tvár začala z ničoho nič modrať.

Blížik si to všimol prvý. „Pozeraj, ty kokos!“ zreval a ukázal na ležiace biele telo.

Prasáka strhlo, práve sa nachádzal vo fáze, keď mal vpichnutú ihlu a zatláčal piest striekačky. Okamžite sa rozbehol ku kamarátovi. Striekačka mu trčala z pravej nohy. „Bono, Bono, počuješ ma, vstávaj!“

„Ty debil, zisti, či dýcha!“ zakričal Blížik a začal bezcieľne pobehovať po miestnosti.

Prasák položil hlavu Bonovi na hrudník.

„Ja neviem, doriti, asi ne!“

„Zisti, či dýcha, ty debil!“ opakoval Martin Blížik a pobehoval stále rýchlejšie.

Prasák sa nahol k mladíkovým ústam. „Trochu sa mi zdá, že hej, ale neviem.“

Blížik prestal pobehovať a lepšie si obzrel bezvládne telo.

„Leží na chrbte. Daj ho do tej stabilnej polohy.“

Zachraňujúci muž sa zatváril prekvapene: „A to je jaká?“

„Ja neviem, ty debil, to je tvoj kamoš.“

Prasák bol čím ďalej, tým nervóznejší. „A čo to s tým má, doboha, spoločné?“

Bonova tvár bola takmer kompletne modrá.

Blížik sa zhlboka nadýchol. „Boha, musíme niečo vymyslieť.“

„Tak niečo už, kurva, vymysli, lebo mi tu zomre.“

Prasák sa snažil dávať bezvládnemu kamarátovi umelé dýchanie. Nevedel síce správnu techniku, ale aspoň sa o to pokúšal.

„Len mi chýba, aby tu zdochol,“ vystrašene opakoval Martin.

„Ty si fakt chuj, si obyčajný debil!“ kričal Prasák pri oživovacích pokusoch. Vtom mu napadla záchranná myšlienka. „Ja debil!“ Na chvíľku odsunul zachraňovanie bokom a vytiahol z vrecka mobil. Vytočil číslo záchrannej služby.

Martin Blížik okamžite podišiel k Prasákovi a vytrhol mu telefón z ruky.

„Ty si sa už načisto zbláznil, že?“

Prasák mu na oplátku uštedril priamy úder do brucha. Díler na chvíľu stratil dych. Narkoman to využil a zopakoval voľbu.

„Prosím, pracovisko záchrannej služby."

Blížik sa otriasol a skočil na nepriateľa. Ten inštinktívne použil predmet, čo práve držal v ruke, na obranný úder do hlavy. Mobilný telefón to na rozdiel od Martina Blížika neprežil.

„Ja ťa zabijem, ty hovado!" skríkol Martin a pritisol si ruku na čerstvo získanú tržnú ranu. Prasák vedel, že je v koncoch, vedel, že Bono nemá pri sebe mobil. Zostávala mu posledná nádej. Postavil sa priamo pred heroínového dodávateľa.

„Ne, ty ma nezabiješ. Ale prisahám bohu, že to spravím ja, keď ihneď neprivoláš pomoc."

Martinovi sa zaleskli oči. „Počkaj," postavil sa, „teraz som si spomenul…" Vyskočil na kuchynskú linku a začal niečo hľadať.

Prasák zostal z toho všetkého vykoľajený. Bono stále bezvládne ležal na zemi. Sem-tam to vyzeralo, akoby vdýchol trochu vzduchu.

„Tu je to." Blížik držal v ruke ampulku s nápisom *Soľný roztok*. Natiahol obsah do injekčnej striekačky a poslal Bonovi do žily.

Prasákovi sa konečne vrátila reč. „Čo to, do riti, robíš?"

Martin bol príliš zaujatý činnosťou, než aby vnímal otázku. Po aplikovaní injekcie odstúpil. Bono pomaly začal chytať prirodzenú farbu. Prebral sa.

Prasací narkoman bol v nemom úžase „Ako si to…?"

Bona z ničoho nič nadrapilo. Vyzeralo to, že znova upadne do bezvedomia, no nakoniec iba vyvrátil zvyšky raňajok.

„Doboha, to ne!" Blížikovi znovu začal preskakovať jemný hlások.

„Prepáč," ozval sa Bono. „Chalani, mal som nejakého fleša či čo. Vôbec neviem, čo sa so mnou stalo. Ale mal som iné haluze, ty kokos. Zdalo sa mi, že odchádzam. To bola šupa."

Blížik hodil zachránenej osobe uterák.

„Uprac to a vypadni!" ukázal na dvere.

Prasák sa stále neprestával čudovať Blížikovým doktorským schopnostiam.

„Dobre, kľud, kámo, len mi povedz, ako si to dokázal."

Bono vôbec nevedel, o čom je reč.

Pri pohľade na narkomana, čo utieral svoje zvratky, Martina nadrapilo. „Kurva, toto mi bolo treba," ťažkal si a lapajúc po dychu vystrčil hlavu z okna.

Prasák podišiel k Martinovi. „Tak povieš mi už konečne, ako si to spravil?"

„Soľný roztok," tichým hlasom vysvetlil Martin.

Prasák sa tváril nechápavo.

„Soľ je zásaditá. Neviem akým spôsobom, ale odoberá z buniek heroín."

Prasací narkoman sa na chvíľku ako keby zamyslel. „Do psej riti, na toto si ako došiel?"

„Mám rád chémiu, teda aspoň čo sa drog týka. Naštudoval som si nejaké veci, to je všetko. V podstate som to teraz po prvý raz použil v praxi."

„Z teba raz niečo bude, kamoško." Prasák ho potľapkal po ramene a kývol na Bona, aby už vypadli. Ten neprotestoval a nasledoval parťáka.

Blížik si konečne vydýchol. Na chvíľku ho objal príjemný pocit z dobre vykonanej práce. Niečo zarobil a ešte aj zachránil ľudský život. Pustil televízor a zistil, že mu tu niekto ohromne chýba. Pevne zovrel telefón, ale hneď ho s nechuťou odhodil.

„Serem na teba, miláčik, nebudem ti volať, však ty prilezeš sama."

Vzápätí sa strhol a načiahol sa za ležiacim mobilom. Stlačil predvolené číslo.

„Miláčik, počuješ ma?"

V slúchadle bolo počuť len hlasné dýchanie.

„Zlatko, vráť sa, začneme odznova."

Jana stále mlčala.

„Mojka, čakám ťa tu." Blížikovi zvlhli oči.

V telefóne sa konečne ozval chrapľavý zvuk.

„Počuješ ma, Jani? Príď, nachystám ti peknú…"

„Prestaň otravovať, ty debil!“ ozval sa rázny mužský hlas sprevádzaný ženským smiechom.

„Ty špina!“ Blížik práve dostal najtvrdší úder. Zasiahol ho priamo do srdca.

Jozef Jánsky zaparkoval služobné auto a netrpezlivo sa pozrel na svoje luxusné hodinky. Policajt obvodného oddelenia s nadpriemerným príjmom si mohol takýto klenot dovoliť.

„Neboj sa, o chvíľu určite príde,“ upokojoval ho mladý strážmajster.

„Hajzel jeden, už tu mal dávno byť!“ Jánsky stíšil v aute zabudovanú vysielačku. Nechcel, aby ho rušila.

„Čo keď sa stane niečo dôležité?“ spýtal sa strážmajster Rudo Rakovský.

Mladý policajt slúžil so skorumpovaným kolegom už dlhšiu dobu. Sprvoti nemohol vystáť jeho praktiky, ale časom ho pohltilo čaro peňazí. S finančnou nezávislosťou sa dostavil aj pocit moci. Týmto bohémskym svetom ho verne sprevádzal kolega nadpráporčík Jozef Jánsky.

„To, čo musíme vybaviť, je dôležité, na ostatné sa môžeš vieš čo…“

Policajti spozorovali, že sa k nim blíži starší muž, a vystúpili zo služobného vozidla. Muž mal oblečené značkové sako a na nohách mu výrazne svietili lesklé topánky. Kráčal pevným vyrovnaným krokom, no tvár prezrádzala mierne rozrušenie.

Pozrel sa na dvojicu postávajúcich policajtov. „Dobrý deň, páni,“ prehovoril napokon roztraseným hlasom. „Spravil som všetko, čo ste odo mňa chceli.“ Pohľadom skončil na mladíkovi, akoby v ňom cítil toho dobrého policajta. Strážmajster mu dal pohľadom najavo, že sa zmýlil.

Jozef Jánsky sa usmial. „No to vám trvalo, sadajte.“ Ukázal na zadné sedadlo v služobnej Fabii.

„Nech sa páči, môžete si to prerátať.“ Podal bielu obálku staršiemu policajtovi, ale prevzal ju Rudo Rakovský a skontro-